

РЕШЕНИЕ

№ 1129

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8779** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр.с чл.2в, ал.2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „АЛФАЛИНК-Б“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ за осъждането ѝ за сумите от 13 063,56лв., представляваща стойността на настъпилата имуществена вреда, следствие от непризнатото право на данъчен кредит с РА №Р-2222118003412-091-001 от 01.02.2019г., което е в нарушение на правото на ЕС, както и сумата от 4980,23лв. лихва върху първата сума от 28.05.2019г. до датата на исковата молба 19.04.2023г., както и сумата от 8 011,83лв. разноски по адм.дело №6045/21г. и 2000лв. също разноски по адм.дело №1402/22г. на ВАС, които суми се претендират ведно с лихвите. За сумата от 5000лв. неимуществени вреди има отказ от исковата претенция.

По изложените в исковата молба съображения – се моли да се уважи същата. Твърди се, че с РА №Р-2222118003412-091-001 от 01.02.2019г. на дружеството не е признато право на данъчен кредит от 19 590,87лв. и са начислени лихви за забава от 10 325,26лв. за данъчни периоди от м.04 до м.12.2013, от м.04, м.05,м.08 и м.09.2014г. и м.05.2015г., който РА с решение №7362 от 07.12.2021г. по адм.дело №6045/2021г. е отменен. При касационното оспорване с решение №11159 от 06.12.2022г. по адм.дело №1402/22г. на ВАС решението на АССГ е отменено изцяло. С жалбата се обсъждат мотивите на двете съдебни решения и съответно се споделят тези на АССГ. Не се приемат изводите на НАП и тези на ВАС, че стоките, предмет на процесната

доставка не могат да бъдат индивидуализирани. Отново се изтъква, че данъчната фактура удостоверява извършването на доставка, доколкото не се разкриват данни за симулация и измама. Също така се сочи, че във връзка с РА на 14.12.2018г. са запорирани сметките на дружеството въз основа на ПНПОМ. На 31.01.2019г. НАП разрешава на дружеството да извършва неотложни плащания, съответно на 20.06.2019г.. Визира се, че НАП отказва такова плащане вкл. не дава възможност да се плати ДДС в размер от 7861,69лв.. Така следствие от наложените изпълнителни мерки за периода от 28.05.2019г. до 11.09.2019г. са събрани от ищеца принудително 13 063лв., която сума се претендира общо на първо място, както и лихви върху тази сума и съдебни разноски. За да обоснове основателността на исковата си претенция ищецът се основава на решение по дело С-6/90г. /Ф./ и С-9/90г. /К./, че държавата членка отговаря за вредите, причинени на субектите, като трябва да има материално-правна норма, даваща права на тези субекти, нарушение, което да е достатъчно съществено и явно и причинна връзка. В този аспект се релевира нарушение на чл.63, чл.167 и чл.178 от Директива 2006/112 на ЕО за ДДС. Прави се позоваване на практика на СЕС по данъчни дела като по дело С-159/14г., че неоказването на съдействие на данъчните власти от страна на предходните доставчици не представлява само по себе си обективни данни, от които да се направи заключението, че данъчно-задълженото лице е знаело или трябва да знае, че сделката е част от данъчна измама. Отново се развиват съображения, свързани с конкретния отказ да се признае право на данъчен кредит. С оглед изложеното – се моли да се уважи исковата претенция.

В съдебно заседание исковата претенция се поддържа от адв.К. и лично от управителя на дружеството. Претедират се и половината разноски с оглед разделянето на делото от адм.дело №3739/23г. с ответник ВАС. Представят се писмени бележки, в които отново се акцентира на мотивите на ВАС и на неправилността на изводите в решението.

Ответната страна, чрез юрк.Б. - моли да се отхвърли претенцията като недоказана по съображенията, изложени в писмения отговор на л.31. Изтъква се съображението, че за да е основателна молбата –нарушението на правото на ЕС трябва да бъде достатъчно съществено, поради което трябва да се свързва с конкретна норма, която предоставя определени права на частноправните субекти. Има позоваване на решение от 16.03.2006г. по дело С-234/04г. на СЕС, че „общностното право не налага на националните юрисдикции да нарушават приложението на вътрешните процесуални правила, въздигащи силата на присъдено нещо на едно решение“. Също така се изтъква, че нарушението на правото на ПЕС е достатъчно съществено, когато има наличието на пряка причинна връзка между него и претърпените вреди от субекта – в този смисъл е решение по дело С-420/11 т.43, по дело С-446/04 т.210. Подчертава се, че дори да е основателна претенцията - не може да се претендира в цялост сумата от 13 063,56лв., тъй като същата сума се претендира и от ВАС по разделеното дело. Отделно по претенцията за адвокатски хонорар се твърди, че НАП не е надлежен ответник, а ВАС и АССГ, тъй като касае правораздавателна дейност. С оглед изложеното се моли да се отхвърли иска в цялост. Претендира се юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на исковата претенция и предлага да бъде отхвърлена.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

1. С РА №Р-22221118003412-091-001 от 01.02.2019г. на дружеството не е признато право на данъчен кредит от 19 590,87лв. и са начислени лихви за забава от 10 325,26лв. за данъчни периоди от м.04 до м.12.2013, от м.04, 05,08 и м.09.2014г. и м.05.2015г., който РА с решение №7362 от 07.12.2021г. по адм.дело №6045/2021г. е отменен /л.17/. При касационното оспорване с решение №11159 от 06.12.2022г. по адм.дело №1402/22г. на ВАС решението на АССГ е отменено изцяло и жалбата срещу РА е отхвърлена.
2. С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С180022-023-0004339 от 12.12.2018г. на л.29 са наложетни запори върху сметките на дружеството за сумата от 22 604,50лв. във връзка с РА.
3. Видно от заключението на ССчв.Е на л.69, което съдът кредитира, за периода от 02.01.2019г. до 03.10.2019г. от запорираните сметки са постъпили в НАП общо сумите от 14 226,96лв. както, следва: на 08.02.2019г. 1000лв., на 14.02.2019г.- 999,66лв. и 500,34лв., на 20.02.2019г. 6 суми - -2955,64лв., 34,69лв.,1047,46лв.,1.75лв., 2.69лв., 32,77лв., на 05.04.2019г. три суми- 1012,31лв., 6,19лв.и 1079,62лв., на 19.04.2019г. – 118,81лв., 13ст. и 628,51лв., на 30.04.2019г.- 628,51лв., на 16.05.2019г. 69,72лв. и 0,04лв., на 25.07.2019г. 525,38лв., и на 03.10.2019г. 2 824,04 и 13.34лв..
4. Видно от втората част на заключението лихвата за периода от 28.05.2019г. до 11.09.2019г. върху сумата от 13 063,56лв. е 5 036,73лв. така, както са посочено в ИМ като период, но сумата е 4 980,23лв.
5. Видно от решението на АССГ разноските пред състава за адвокатско възнаграждение са 6011,83лв., а тези пред ВАС, видно от договор за правна защита на л.27 са 2000лв..

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Настоящият съдебен състав намира иска за допустим за разглеждане по реда на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ –макар да не се претендира обезщетения срещу ВАС, а срещу НАП /доколкото делата са разделени/, но се търсят вреди, които са резултат от правораздавателна дейност с позоваване на нарушения на правото на ЕС -чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112. Въпрос по същество е дали е основателна претенцията срещу НАП за вреди от дейност, който не осъществява-правораздавателна.

Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че в рамките на проведено съдебно производство са били нарушени защитени от правото на ЕС негови права. Твърди се, че нарушенията на Общностното право, извършени от ответника, са непосредствена и пряко причина за настъпване на вредите за ищеца, тъй като са обусловили крайните фактически и правни изводи, довели до потвърждаването ревизионния акт със съдебното решение - т. е., вредите за ищеца не биха настъпили, ако посочения горе съдебен акт беше издаден в съответствие с Общностното право. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ и с оглед седалището на увреденото лице, делото е подсъдно на АССГ. С оглед горното, следва да се приеме, че искът е допустим, като по съществото му съдът взе предвид следното от правна страна:

Следва обаче да се има прадвид по съществото на спора, че всички доводи на страната -в исковата й молба и в писмените й бележки почиват на обсъждане неправилността на изводите в решението на ВАС. Настоящото производство следва да съобрази, че не е контролно по отношение на тези инстанция след влизането в сила на посочените съдебни актова. Дори при отмяна на влязло в сила решение по чл.237 от

АПК това се допуска освен в определени срокове и при наличието на конкретни основания. Стабилитетът на актовете и правната сигурност изключват това да бъде произволно и с позоваването на общи доводи или такива преклудирани с решението на правния спор. С оглед изложеното трябва да се подчертае, че е недопустимо да се преценява дали ВАС или АССГ при разглеждането на спора срещу РА са достигнали до правилни за страната фактически констатации и правни изводи. В този смисъл в това производство по жалбата срещу РА по адм.дело №6045/21г./второ разглеждане на делото/ са били приложени всички относими документи- фактури, приемо-предавателни протоколи, договори, изслушана е СЕ /при първото разглеждане на делото/, поради което не се очаква в настоящето производство отново да се направи ревизия на процесните доставки без тези доказателства да присъстват и да могат да се обсъдят само на база на общите постановки като това достатъчна ли е фактурата или не, за да има доставка. Ето защо въпроса как страната е съумяла да организира защитата си, за да убеди съдебните състави в реалността на доставката - е въпрос, който не може да бъде пререшен и отговор не може да се търси с настоящето решение.

От друга страна - спорният момент е дали има нарушение на конкретните норми от ПЕС и дали то е съществено? Намират ли се в пряка-причинна връзка с вредите, претендирани от ищеца? Може ли да отговаря ответника, тъй като същият не е ВАС, а НАП по настоящето дело? Претенцията на ищеца е обвързана с правораздавателната дейност, а такава не осъществува НАП. За да има отговорност на НАП същата не следва да е по чл.2в, ал.2 от ЗОДОВ, а да се базира на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ с оглед отменен РА или отменено ПНПОМ- а безспорно този елемент от ФС не е наличен. Следователно -след като е заявен чл.2в, ал.2 от ЗОДОВ трябва да се прецени могат ли да бъдат нарушени от настоящия ответник - визираните за нарушени тектове от Директива 2006/112? Член 63 е обща норма, която разписва, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени и същата обхваща конкретна преценка за реалността на конкретна доставка. Как ВАС е обсъдил доказателствата по адм.дело №1402/22г. не може да се ревизира в настоящето производство. От друга страна -нормата би била нарушена, ако има настъпило данъчно събитие, а данъкът не е изискуем. Това, че няма настъпило данъчно събитие, обаче е отречено с влязъл в сила съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. т.е. нарушение на чл.63 от директивата може да има, но не и в конкретната хипотеза. Същото е за нарушение на чл.168, чл.167 и чл.178 от директивата. Това са норми, които са свързани с материално-правните предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит, а то е отречено със силата на пресъдено нещо. Ето защо исковата претенция е напълно неоснователна, както за платения ДДС във връзка с влезлия в сила РА, така и за лихвата като акцесорно задължение вкл. и за разноските. За тях трябва да се има предвид, че са последица във връзка с водените дела и съответно при отхвърлянето на жалбата - не се присъждат.

В подкрепа на изложеното по -горе съставът следва да обърне внимание на правното основание за търсене на отговорност. Извъндоговорната отговорност за нарушения на правото на ЕС е уредена в чл.240, §2 от ДФЕС - че "в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите-членки, Съюзът е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения".

Следва да се има предвид, че тази възможност се извежда от практиката на Съда на

европейския съюз. Преди да се визира тази практика, трябва да се има предвид, че съобразно трайно установената практика на СЕС, силата на пресъдено нещо не може да е пречка за реализиране на отговорността на държавата да обезщети вредите от такова нарушение. Изрично в мотивите към решението си по дело № С-173/03 СЕС заключава, че "ПЕС се противопоставя на прилагането на национален закон, който изключва отговорността на държавата в случаите, в които нарушението произтича от погрешното тълкуване на правото от страна на националния съд или от погрешната му оценка на фактите и доказателствата, тъй като тези дейности представляват основна част от правораздавателната дейност и неправилното им упражняване може да доведе до явно нарушаване на ПЕС. Невъзможността държавата да бъде подведена под отговорност за нарушаване на правото на ЕС от страна на национален съд в подобни случаи означава принципът за отговорността на държавата да бъде изпразнен от смисъл. Затова в производството по реализиране на тази отговорност сезираният съд е в правомощието си да преценява процеса по събиране и анализ на доказателствата и установяване на фактите във влязлото в сила решение на друга национална юрисдикция от гледна точка на съответствието им с ПЕС".

В практиката на СЕС в тази материя - Решение от 19 ноември 1991г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела С-46/93 и С-48/93 - Съдът достига до извод, че "при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право, при положение че са изпълнени три условия, а именно че 1. нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, че 2. нарушението е достатъчно съществено и накрая, че 3. съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица.

В мотивите на решение от 19 юни 2014 г., по съединени дела С-501/12—С-506/12, С-540/12 и С-541/12 се посочва, че "що се отнася до второто условие (нарушението на съюзното право и достатъчно съществено), Съдът е имал възможност да уточни, че достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза е установено, когато е налице явно и значително неспазване от държавата членка на ограниченията, които са наложени на нейното право на преценка, като факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните власти (решение от 05.03.1996г. по съединени дела С-46/93 и С -48/93, т. 56, т.57 и т.58 и решение по дело С-452/06, EU: С: 2008: 565, т. 37). Следователно правото на преценка на държавата членка представлява важен критерий за установяване на наличието на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза (решение по дело С-278/05, EU: С: 2007: 56, т. 72)".

Следователно нарушението, ако се установи -трябва да е достатъчно съществено. Съставът намира, че не е такова само на база на констатацията, че различните съдебни състави различно са преценявали фактите. "Указанията", които дава СЕС не са за сляпа преценка, а за оценка каква е нормата, какви възможности предоставя на съдебния състав по тълкуването и приложението ѝ. Конкретно обаче, както се подчерта ответникът НАП не осъществява подобна правораздавателна, а правоприлагаща дейност. При тази дейност същият се е позовал на анализ на доказателства т.е. преценката му не е произволна.

В заключение трябва да се има предвид, че практика на АССГ по отношение на отхвърлени жалби срещу РА и впоследствие търсене на вреди /макар и от ВАС/ - е константна, че исковете са неоснователни- напр.решение №855 от 08.02.2024г. по адм.№2196/23г., на АССГ, решение №3047 от 12.05.2021г. по гр.дело 12057/20г.

Следователно исковата претенция е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода от спора трябва да се присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение от 2894лв. по Наредба №1/2004г.-чл.7, ал.2 т.4.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА исковата молба на „АЛФАЛИНК-Б“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ /НАП/ за осъждането ѝ за сумите от 13 063,56лв., представляващо стойността на настъпилата имуществена вреда, следствие от непризнатото право на данъчен кредит с РА №Р-22221118003412-091-001 от 01.02.2019г., което е в нарушение на правото на ЕС, както и сумата от 4980,23лв. лихва върху първата сума от събирането на сумата от НАП /28.05.2019г./ до датата на исковата молба 19.04.2023г., както и сумата от 8 011,83лв. разноски по адм.дело №6045/21г. и 2000лв. също разноски по адм.дело 1402/22г. на ВАС,

ОСЪЖДА „АЛФАЛИНК-Б“ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк][жилищен адрес] ДА ЗАПЛАТИ НА НАП юрисконсултско възнаграждение от 2894лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез АССГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: